

PRZYRZEKAMY WAM, OBYWATELU PREZYDENCIE, ŻE UCZYNIMY WSZYSTKO, ABY ANI JEDNEJ KOBIETY POLSKIEJ: ROBOTNICZY, CHŁOPKI, PRACUJĄCEJ INTE- LIGENTKI, GOSPODYNI DOMOWEJ NIE ZABRAKŁO W NARODOWYM FRONCIE WALKI O POKÓJ I REALI- ZACJĘ PLANU 6-LETNIEGO.

Kongres Ligi Kobiet do Generalissimusa Józefa Stalina i Prezydenta Bolesława Bieruta

Generalissimus
JÓZEF STALIN
Kreml

Delegatki milionów kobiet polskich, robotnic, chłopek pracujących, pracownice umysłowych, gospodyń domowych — zebrane na Ogólnopolskim Kongresie Ligi Kobiet w Warszawie, przesyłają Wam, wielkiemu przyjacielowi narodu polskiego i obrońcy matek i dzieci całego świata, z głębi serca płynące wyrazy czci i miłości.

Zawsze będziemy pamiętać, że ojczyzna nasza została wyzwolona dzięki bezprzykładowemu bohaterstwu Armii Radzieckiej. Zawsze będziemy pamiętać, że Polska Ludowa, torując ludziom pracy drogę do szczęścia i pomyślności — do socjalizmu, korzysta z braterskiej pomocy narodów radzieckich, z ich doświadczeń i wspaniałych osiągnięć.

Kobiety polskie, którym władza ludowa zapewniła równą prawa, nie na papierze lecz w życiu, ze wszystkich swych sił walczyć będą o zapewnienie szczęśliwej przyszłości swym dzieciom i o umocnienie swej ludowej ojczyzny, związanej nierozwalnymi więzami braterstwa i przyjaźni z wielkim Związkiem Radzieckim.

Pomne okropności ostatniej wojny, kobiety polskie, zgodnie z Waszymi wskazaniem, walczyć będą o zniweczenie zbrodniczych planów imperialistów amerykańskich, walczyć będą o pokój i przyjaźń między narodami.

Natchnione Waszymi słowami siły pokoju, postępu i demokracji ZATRIUMFUJĄ NAD SIŁAMI ZNISZCZENIA I BARBARZYŃSTWA, ZAPEWNIAJĄC LUDZKOŚCI TRWAŁY POKÓJ.

*

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
BOLESŁAW BIERUT
Belweder

Zebrane na I Ogólnokrajowym Kongresie Ligi Kobiet przedstawicielki milionów kobiet polskich miast i wsi ślą Wam, Obywatelu Prezydencie, z głębi serca płynące gorące pozdrowienia.

Kongres nasz dokonał przeglądu dotychczasowego rozwoju ruchu kobiecego w Polsce i postawił przed nim nowe, wielkie bojowe zadania.

W obliczu narastającej groźby nowej pożogi wojennej, którą usiłują rozpętać amerykańscy imperialiści w imię interesów garstki kapitalistów, masy pracujące Polski zwierają szeregi pod kierownictwem awangardy narodu — Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w narodowym froncie walki o pokój i plan 6-letni.

Pokojowa odbudowa oraz szybki gospodarczy i kulturalny rozkwit naszego kraju, będące wynikiem twórczej pracy polskich robotników, chłopów i inteligentów, kobiet i mężczyzn, jest źródłem słusznej chwały naszego narodu i bodźcem do dalszych wspaniałych osiągnięć.

Kobiety polskie, którym ludowa ojczyzna stworzyła po raz pierwszy w dziejach naszego kraju warunki rzeczywistego równouprawnienia oraz rozwoju ich zdolności i talentów, uczestniczą coraz aktywniej w budowie nowej, Socjalistycznej Polski.

W liście Waszym, skierowanym do Prezydium Kongresu, wskazałście nam, Obywatelu Prezydencie, drogę po której kroczyć winny kobiety polskie, wielka siła naszego narodu.

Niezaparte są jeszcze w sercach naszych wspomnienia okrutnych cierpień minionej wojny, dlatego też GORĄCO MIŁUJEMY SPRAWĘ POKOJU, NIENAWIDZIMY IMPERIALISTYCZNYCH AGRESORÓW I WALCZYĆ BĘDZIEMY ZE WSZYSTKICH SIŁ O UTRWALENIE POKOJU I NIEPODLEGŁOŚCI NASZEGO KRAJU.

Przyrzekamy Wam, Obywatelu Prezydencie, że UCZYNIMY WSZYSTKO, ABY ANI JEDNEJ KOBIETY POLSKIEJ: ROBOTNICZY, CHŁOPKI, PRACUJĄCEJ INTE- LIGENTKI, GOSPODYNI DOMOWEJ NIE ZABRAKŁO W NARODOWYM FRONCIE WALKI O POKÓJ I REALIZACJĘ PLANU 6-LETNIEGO.

Rozumiejąc, że uprzemysłowienie naszego kraju i rozbudowa jego potencjału gospodarczego umacniają obóz pokoju, usłotkujemy nasze wysiłki, aby pracować lepiej, wydajniej, racjonalniej i oszczędniej.

PRZYRZEKAMY rozpalić w sercach milionów kobiet gorącą miłość do naszej ludowej ojczyzny, szczerą przyjaźń do Związku Radzieckiego — ostoju pokoju i uczucie głębokiej solidarności ze wszystkimi pokojowymi narodami świata.

PRZYRZEKAMY wychowywać nasze dzieci w duchu gorącego patriotyzmu i słusznej dumy z osiągnięć ludu polskiego i jego postępowych tradycji, w umiłowaniu pracy, pokoju, głębokiego odczuwania braterstwa z bojownikami o pokój wszystkich krajów, w uczuciach szczerego przywiązania do naszego wielkiego przyjaciela ZSRR i chorążego pokoju Józefa Stalina.

PRZYRZEKAMY, że uczynimy wszystko, by każda rodzina człowieka pracy w naszym kraju stała się ogniwem narodowego frontu walki o pokój i Plan 6-letni.

Natchnione wiarą w słuszność i świętość naszej sprawy, ożywoone niezłomną wolą obrony naszych zdobyczy, wszystkiego co jest nam najdroższe — naszego pięknego kraju, życia i przyszłości naszych dzieci, pod Waszym przewodem, Obywatelu Prezydencie, BĘDZIEMY WRAZ Z CAŁYM NARODEM UPORCZYWIE I NIEUGIĘCIE WALCZYĆ AŻ DO OSTATECZNEGO ZWYCIĘSTWA SPRAWY POKOJU I SPRAWY BUDOWNICTWA NOWEJ, SOCJALISTYCZNEJ POLSKI.

Wspaniała manifestacja kobiet polskich Zakończenie obrad I Ogólnopolskiego Kongresu Ligi Kobiet

WARSZAWA. Na wstępie drugiego dnia obrad Ogólnopolskiego Kongresu Ligi Kobiet przewodnicząca — Zofia Krzemienio-wa odczytała list powitalny kobiet Czechosłowacji oraz depeşe z wiązku kobiet czechosłowackich z Cieszyna.

DELEGATKA STOCZNI GDAŃSKIEJ Z APELEM DO KOBIET

W dalszym ciągu dyskusji nad wygłoszonymi w dniu 3 bm. referatami zabrała głos spawacz ze Stoczni Gdańskiej, Baranowska, która oświadczyła, że Polska Ludowa dała jej możliwość wyuczenia się zawodu, który przed wojną był dla kobiety niedostępny. Mówczyni — która wyrabia 200 proc. normy — przytoczyła następnie szereg przykładów świadczących o wielkich osiągnięciach kobiet pracujących w Stoczni Gdańskiej w niedostępnych dla nich przedtem zawodach. Baranowska zaapelowała do wszystkich kobiet aby opanowywały nowe zawody, przyczyniając się do przedterminowego wykonywania planów gospodarczych.

Wśród ogólnego entuzjazmu wkracza na salę delegacja górników i górniczek z kopalni „Biel-szowice“, niosąc artystycznie wykonane w metalu płaskorzeźby przedstawiające wizerunki Lenina i Stalina.

Okrzykami na cześć solidarności kobiet postępowych wita Kongres członka zarządu Demokratycznego Związku Kobiet Węgierskich — Lidie Sagl.

ZOBOWIĄZANAMI PRODUKCYJNYMI KOBIETY WĘGIEŃSKIE WALCZĄ O POKÓJ

Mówczyni zapoznaje zebranych z ogromnymi osiągnięciami kobiet węgierskich. Aktywnie walczą one o pokój i podniesienie dobrobytu swego kraju. Dla uczczenia dnia 8 marca tysiące zespołów i brygad kobiecych podjęły zobowiązania produkcyjne, które zwycięsko realizują. W wielu ośrodkach powstają specjalne brygady 8 marca.

Entuzjastycznie wita Kongres delegata na sesję Światowej Rady Pokoju — Jaroslawa Iwaszkiewicza.

Znakomity literat podzielił się z delegatkami wrażeniami

z obrad Światowej Rady Pokoju, stwierdzając wielki wkład kobiet świata w walkę przeciwko zbrodniczemu planom podżegaczy do nowej wojny.

Następnie zabiera głos wiceminister Nauki i Szkół Wyższych — Eugenia Krasowska.

Przedstawiła ona zebranych historię postępowego ruchu kobiecego w Polsce, kreśląc liczne sylwetki kobiet, które oddały życie za walkę o sprawiedliwość, o postęp, o lepszą dolę kobiety i szczęśliwszą przyszłość narodu.

W imieniu kobiet Finlandii powitała Kongres przedstawicielka Związku Demokratycznych Kobiet Finlandii — Otuti Invesuita.

PRZEMÓWIENIE PRZEDSTAWICIELKI NRD ELŻBIETY BERGNER

„Jest dla nas szczególnie zaszczytem i radością — stwierdza na wstępie mówczyni — mieć możliwość wzięcia udziału w waszym kongresie właśnie teraz, gdy w Niemczech trwa miesiąc przyjaźni z narodem polskim. Nasz Demokratyczny Związek Kobiet Niemieckich, jak i wszystkie inne demokratyczne organizacje opowiada się jednomyślnie i zdecydowanie za granicą na Odrze i Nysie — granicą pokoju i będzie jej zawsze bronić“.

„Z wielkim żalem i bólem — stwierdza dalej mówczyni — po przybyciu do Warszawy, własnymi oczami ujrzaliśmy straszliwe spustoszenia w tym wielkim mieście. Pełne podziwu i wielkiego szacunku przekonaliśmy się jednocześnie, z jaką odwagą i entuzjazmem naród polski buduje pod wodzą swego prezydenta Bieruta nową Warszawę — miasto pokoju. Przekazemy te głębokie wrażenia po powrocie do kraju wraz z zobowiązaniem walki przeciw rebotaryzacji, walki o jedność Niemiec i o zawarcie traktatu pokojowego jeszcze w tym roku. Przez tę walkę wniesiemy nasz udział do walki o pokój światowy i przyczynimy się do tego, aby naród polski mógł zakończyć odbudowę zniszczeń wojennych w warunkach pokojowych.“

Mówczyni na zakończenie wznosi okrzyk na cześć przyjaźni polsko-niemieckiej, walki o pokój oraz na cześć Józefa Stalina, Bolesława Bieruta i Wilhelma Piecka.

Serdecznie witana przez zebranych zabiera głos przedstawicielka Demokratycznego Związku Kobiet Bułgarii — Dona Bogatinowa.

Opowiedziała ona o wspaniałych osiągnięciach kobiet bułgarskich, które kierując się wskazaniem Georgi Dimitro-wa, pod przewodnictwem Bułgarskiej Partii Komunistycznej, zwycięsko realizują swe plany gospodarcze, budując w swym kraju podstawy socjalizmu.

W dalszym ciągu obrad dr Z. Wasilkowska złożyła sprawozdanie z obrad komisji statutowej. Stwierdziła ona, że projekt nowego statutu jest wyrazem myśli i dążeń, które wyrażone zostały w ciągu dwudniowych obrad Kongresu.

Statut Ligi Kobiet został wśród entuzjazmu jednomyślnie uchwalony.

HOŁD DLA BOHATERSKIEJ KOREI

Na sali obrad wybuchają spontaniczne okrzyki i entuzjazm, gdy Irena Nowakowa z Poznania odczytuje projekt listu Kongresu do kobiet koreańskich.

Obrady Kongresu podsumowała Edwarda Orłowska, wiceprzewodnicząca Zarządu Głównego Ligi Kobiet.

Kongres postanowił przyjąć tezy wygłoszonych referatów i podsumowanie wiceprzewodniczącej ZG LK Edwardy Orłowskiej za wytyczne pracy Ligi Kobiet, polecić nowemu zarządowi szczegółowe opracowanie tych wytycznych i przekazanie ich w teren.

Następnie posłanka Jaszczukowa przedstawia Kongresowi projekt Apelu Kongresu do kobiet miast i wsi Polski. Wśród niebywałego entuzjazmu i zapалу delegatki uchwalają tekst apelu.

Obrady kończy wysłanie listu do Pierwszego Obywatela Polski Prezydenta Bolesława Bieruta. Uchwalenie listu przeradza się w spontaniczną manifestację uczuć głębokiej miłości dla Prezydenta RP i ludowego rządu. Delegatki powstają. Cała sala rozbrzmiewa gromkimi okrzykami: „Bie - rut“, „Po - kój“!

Z ust tysięcy pięciuset kobiet reprezentujących polskie robotnice, chłopki i inteligentki, płyną bojowe słowa „Międzynarodówki“.

Na okrętach i w jednostkach Marynarki Wojennej

W jednostce, gdzie z-cą d-cy do spraw politycznych jest oficer Kulej wre nieustanna praca wyszkoleniowa, dobrze zabezpieczona zarówno ze strony politycznej jak i materiałowej. Marynarze zdając sobie sprawę z ważności swej służby i pracy bez której niemożliwe jest powodzenie walki, ćwiczeń w terenie czy na okrętach, dokładają starań i wysiłku w realizacji zadań stojących przed jednostką.

A oto przodownicy: mat Woźniak — członek ZMP wyróżnia się w przygotowaniu materiałów do szkolenia, pracuje przy kreśleniu schematów i planów obrazujących pracę agregatów łącznościowych. Mar. Zenita jest dobrym mechanikiem. Powierzoną mu pracę wykonuje szybko i starannie. Marynarz Wójcik jest telegrafistą, aktywnym ZMP-owcem i agitatorom. Każde postawione przed nim zadanie wykonuje bez zastrzeżeń. Dobre wyniki w pracy osiąga dzięki nieustannej trosce i konserwacji swego aparatu, dzięki czemu pra-

cuje on niezawodnie w utrzymaniu łączności.

Jednym z poważnych źródeł jego osiągnięć jest praca zespołowa, oraz dobra znajomość sprzętu przez niego i kolegów, którzy razem z nim pracują. „Wspólna praca — mówi kol. Wójcik — przynosi nam duże korzyści, bo co mamy wykonać w 20 minutach, to dzięki wspólnej pracy wykonujemy w 5 minutach, a w niektórych wypadkach jeszcze wcześniej“.

*

W jednostce gdzie z-cą d-cy do spraw politycznych jest oficer Tomczyk w pracy podoficera mundurowego wyróżnia się st. mar. Kaliciak. Posłuchajmy co on mówi o swej pracy. Zaraz po przyjeździe do wojska starałem się jak najlepiej wykonywać rozkazy i zarządzenia moich przełożonych. Na wykładach pilnie słuchałem starając się zawsze zrozumieć treść ich. Niezrozumiałe zaś zagadnienia notowałem sobie, by potem wyjaśnić je u moich prze-

łożonych. W wolnych chwilach przerabiałem trudniejsze dla mnie ćwiczenia jak również dużo czytałem, o naszych radzieckich kolegach i wzorując się na ich osiągnięciach oraz korzystając z ich doświadczeń doszedłem do takich wyników w wyszkoleniu. Będąc ZMP-owcem było moją ambicją, by stać się jednym z pierwszych. Trzeba dodać, że st. mar. Kaliciak mając tyle pracy jak prowadzenie magazynu mundurowego naszego pododdziału, który prowadzi wzorowo znajduje czas na szkolenie i pogłębianie swoich wiadomości dzięki czemu został przodownikiem wyszkolenia.

*

W „N“ tej jednostce na zajęciach politycznych wyróżnili się swą aktywnością tacy podoficerowie jak: st. bosman Famulak, st. bosman Kamieniarczyk, bosmat Pisarski. Podoficerowie ci to najbardziej uświadomieni koledy, którzy w pełni rozumieją, że podstawą do każdej pracy jest dobre opanowanie wyszkolenia politycznego.

Co wykazały ostatnie egzaminy

Ostatnie egzaminy wykazały, że zrobiono poważne postępy w opanowaniu materiału, ale podchodząc krytycznie stwierdzić należy, że były i niedociągnięcia.

Co złożyło się na to, że tacy koledzy, jak Kucharski, Sulecki, Frontczak i inni osiągnęli słabe wyniki w czasie egzaminów.

Przyczyną tego nie był brak zdolności jak twierdzą niektórzy. Niesystematyczna praca, nieuważanie na wykładach, odkładanie nauki na później, oto jeden z głównych powodów tego stanu rzeczy.

Zachodzi pytanie: Co robiła organizacja ZMP-owska, agitatorzy? Przecież koła ZMP kolegów Suleckiego, Kucharskiego, Frontczaka, wiedzą dobrze na jakie trudności napotykali ci koledzy w nauce. Czy praca kółek samokształceniowych była postawiona na odpowiednim poziomie?

Można było zorganizować koleżeńską pomoc dla słabszych kolegów, a nie bić na alarm po fakcie, po egzaminach. Można było — ale nie zorganizowano.

Agitatorzy, to awangarda pododdziału, krocząca na jego czele, pociągająca podchorążych do coraz to lepszych wyników w wykszoleniu bojowym i politycznym. Wielu agitatorów źle jednak pracowało przed i podczas egzaminów. Posiadali oni instrukcje co do formy swej pracy. Mimo to często o nich zapominali.

Nie wszyscy agitatorzy! Dobrze ap. pracowali kol. kol. Missima, Ochmański, Czarnomski i inni.

Szczerze pomagali kolegom w nauce — indywidualnie i zbiorowo, tłumaczyli, wyjaśniali, organizowali nowe formy nauki własnej, która nie przez wszystkich kolegów była doceniana. Na nauce własnej często panował szum, nie pozwalający oczywiście na skupienie myśli. Nauka własna nie była wykorzystana w 100 proc.

Egzaminy wykazały, że niektórzy koledzy, znający nawet materiał, przy odpowiedzi płąłali się.

Np. kol. Pacholak przy zdawaniu egzaminów z zajęć politycznych, często nie dostrzegał zagadnień, dopiero na wprowadzony przez egzaminującego odpowiedział dobrze. Wszystko to świadczy o braku systematyczności w pracy. Ci, którzy dobrze pracowali przez cały okres, podczas egzaminów osiągnęli wysokie wyniki. Należy do nich kolega Roch Piasecki, syn chłopca, który nie mógłby za rządów sanacji zdobyć wykształcenia, dziś jest jednym z czołowych podchorążych naszej szkoły.

W jaki sposób osiągnął on prawie wszystkie bardzo dobre oceny?

Przed wszystkim planuje pracę. Na lekcjach uważa, notuje, prosi o wytłumaczenie niejasności. Materiałów nie pozostawia „na później”, ale natychmiast siada do ich studiowania. Poza tym

jest sumienny, pracowity.

Kolega Piasecki nie tylko sam dobrze się uczy, lecz aktywnie pomaga kolegom w opanowaniu trudniejszych przedmiotów. Dobre wyniki podczas egzaminów osiągnęli również kol. kol. Łokieć, Missima, Tomiak, Kosiński i wielu innych. U tych ludzi widać szczerą zapał do nauki, głębokie zrozumienie zadań nałożonych na nich przez lud pracujący.

Nie można zapomnieć o tych kolegach, którzy przedtem borykali się z trudnościami, teraz wysuwają się naprzód. Są nimi kol. kol. Zawadzki, Mazur, Łukasiewicz i inni.

Zrozumienie ważności zadań jest dla nas jeszcze większym bodźcem w zdobywaniu wiedzy.

Dobre wyniki osiągniemy przez odpowiednie zorganizowanie nauki. Koła ZMP nie mogą żyć tylko na zebraniu, nie mogą podejmować uchwał, a potem o nich zapominać, lecz muszą rozbijać trudności, łamać przeszkody — być awangardą pododdziału. W naszej pracy mamy już doświadczenie, należy to co dobre przyjąć, to co złe odrzucić.

Już obecnie widać u podchorążych zapał do nauki, zapał ten należy zabezpieczyć przez niedopuszczenie do powtórzenia dawnych błędów.

st. mar. pchor. J. Lipski

Przed Międzynarodowym Dniem Kobiet

Dla uczczenia Międzynarodowego Dnia Kobiet wiele brygad ZMP-owskich postanowiło podnieść wydajność pracy do maksimum, przyczyniając się w ten sposób do zaoszczędzenia dużych sum. Między innymi brygada kobieca jednej z przetwórczy ryb w Gdyni dla uczczenia Międzynarodowego Dnia Kobiet postanowiła podnieść wydajność pracy o 10 proc., oraz przeszkolić nowe pracownice, które zostały niedawno przyjęte do przetwórczy rybnej.

Na zdjęciu przodownice pracy ob. ob. Leokadja Bujak, Maria Hebel, Jadwiga Zelke i Helena Pawelec.

Tylko do użytku wewnętrznego w jednostkach Marynarki Wojennej. Poza teren jednostki nie wnosić.

Róża Luksemburg — orzeł rewolucji

(80 - lecie urodzin)

80 lat temu, 5 marca 1871 r., urodziła się płomienna rewolucjonistka polka — Róża Luksemburg.

Rok i miesiąc, w którym się urodziła zbiega się z jednym z najważniejszych okresów rewolucyjnych w dziejach ludzkości — z Komuną Paryską, pierwszą w świecie dyktaturą proletariatu.

Róża Luksemburg jest od najmłodszych lat wrażliwa na wszelką krzywdę, nędzę i na poniżenie. Wrażliwość ta prowadzi ją jeszcze jako uczennicę gimnazjum do pierwszych kółek młodzieżowych partii „Proletariat”, gdzie przyswaja sobie głęboko i na zawsze ideę rewolucji i ideę internacjonalizmu.

W 1888 roku 18-letnia Róża jest już niebezpieczną dla caratu socjalistką. Zagrożoną aresztowaniem, udaje się zagranicę.

W Szwajcarii, gdzie odbywa studia, zakłada emigracyjne kółko socjalistyczne, pracuje nad przyswojeniem sobie wiedzy marksistowskiej. Jest ogromnie twórczą, dużo pisze, wydaje m. in. książkę pt. „Rozwój przemysłowy Polski”, obrazującą rozwój kapitalizmu w Polsce.

Wraz z Julianem Marchlewskim, Róża Luksemburg zakłada pismo „Sprawa robotnicza” — Późniejszy organ SDKP i L, Róża Luksemburg wspólnie z Feliksem Dzierżyńskim i Julianem Marchlewskim buduje w 1893 r. Socjaldemokrację Królestwa Polskiego i Litwy — rewolucyjną, marksistowską partię proletariatu polskiego. Jest ona mózgiem tej partii.

Wielka erudycja, wspaniałe pióro o niezwykle ostrym zacięciu polemicznym, niezmożona energia rewolucyjna są jej pomocne w działaniu. Wychowana w duchu internacjonalizmu, przekonania do głębi o konieczności współdziałania sił rewolucyjnych Polski i Rosji dla walki z caratem i wyzyskiem kapitalistycznym, kieruje całą siłą swego umysłu i energii przeciwko burżuazjizmowi nacjonalistowskiemu i reformizmowi PPS. Zwalcza nieprzejednanie nacisk żywiołów nacjonalistycznych i drobnomieszczańskich, a przede wszystkim pilsudczykowski na polską klasę robotniczą.

Walcząc z nacjonalizmem pra-

wicy PPS, która przeciwstawiała robotnikom polskich robotnikom rosyjskim, Róża Luksemburg niezmordowanie dowodzi, że kraj może uzyskać wolność jedynie w wyniku wspólnej walki politycznej polskiego i rosyjskiego proletariatu.

Rozumie ona, a dowiodła tego niebicie rewolucja 1905 r., że tylko proletariatu staje się odąd hegemonem rewolucji, że tylko proletariatu zdolny jest przewodzić w walce o wszelki postęp ludzkości.

W 1905 roku rozgorzała w całej Rosji carskiej rewolucja. Bohaterski proletariatu Kongresówki wychowany i wiedziony przez SDKP i L, na czele której stali wielcy bojownicy rewolucji: Feliks Dzierżyński, Julian Marchlewski i Róża Luksemburg, kroczy w pierwszych szeregach rewolucji. Róża Luksemburg wraca mimo wielkiego, grożącego jej niebezpieczeństwa z Niemiec, gdzie stoi na czele lewego skrzydła niemieckiej socjaldemokracji, do kraju. Wszystkie swoje siły oddaje sprawie rewolucji.

„Nie dał się odwieść proletariatu polski — pisze Róża Luksemburg — z drogi klasowej na manowce nacjonalizmu i na pierwszy sygnał z Petersburga, pospieszył nieść swoje życie w ofierze dla wspólnej walki pod wspólnym sztandarem”. W słowach tych brzmi dumą z powodu rewolucyjnego stanowiska, zajętego przez klasę robotniczą Polski pod wodzą SDKP i L. To właśnie nieprzejednane stanowisko rewolucyjne SDKP i L, pomimo popełnienia przez nią poważnych błędów, spowodowało, że Lenin określił Socjaldemokrację Królestwa Polskiego i Litwy, jako partię najbliższą partii bolszewickiej. — „Olbrzymią historyczną zasługą socjaldemokracji polskiej — pisał Lenin — jest stworzenie pierwszej prawdziwie marksistowskiej, prawdziwie pro-

letariackiej partii w Polsce”...

Wystąpienia Róży Luksemburg przepojone są troską nie tylko o losy klasy robotniczej. W klasie robotniczej widzi ona przedstawiciela interesów narodowych Polski, nosiciela kultury narodowej. Róża Luksemburg jest Polką i wielką patriotką. Losy ojczyzny żywo ją obchodzą. Jakże głęboko patriotyczne i druzgocące dla burżuazji i przywódców PPS są słowa, wypowiedziane przez Różę w 1905 roku.

Róża Luksemburg związana jest serdecznymi nićmi ze wszystkim, co polskie, co stanowi ogólnonarodowy dorobek ojczyzny.

Krytykując schyłkową literaturę okresu szlacheckiego, kiedy „sztuka, a zwłaszcza literatura, jest formą duchowego lokajstwa dworaków” — Róża stwierdza z okazji stulecia urodzin Mickiewicza: „Jako najjaśniejsza gwiazda wschodzącego dnia zajaśniał potężny geniusz Adama Mickiewicza. Wódz i przedstawiciel całej generacji — był on zgodnie z kierunkiem duchowym, który reprezentował, jednocześnie lirycznym i epikiem, zarówno bardem miłości obywateli i tęsknoty patriotów, jak obiektywnym malarzem narodowej przeszłości”.

Patriotyzm Róży Luksemburg jest nierozdzielnie związany z internacjonalizmem, wiąże się też ściśle z jej pojmowaniem, w przeciwieństwie do mieniszewików, roli proletariatu jako decydującej siły rewolucyjnych przeobrażeń.

Ale na skutek szeregu błędnych założeń teoretycznych, wynikających z jej teorii o automatycznym krachu kapitalizmu, Róża Luksemburg nie widzi innych sił oprócz proletariatu, nie widzi sojuszników klasy robotniczej w rewolucji. Toteż odrzuca ona hasło sojuszu robotniczo-chłopskiego i przeciwstawia się leninowskiej tezie o prawie narodów do samookreślenia aż do oderwania się.

Błędy te, mimo, że instynkt rewolucyjny Róży Luksemburg podpowiada jej w praktyce działania najczęściej słuszną drogę — ciężko jednak zaważyły na działalności SDKP i L. Zaważyły one

również na działalności lewicowej grupy niemieckiej socjaldemokracji, która nie potrafiła z bolszewicką konsekwencją zerwać w porę z przywódcami II Międzynarodówki i utworzyć partii nowego, leninowskiego typu. Postawa rewolucyjna Róży Luksemburg sprawiła jednak, że mówiąc słowami Lenina, „nie bacząc na te błędy, była ona i pozostaje orłem...”

Ogromna rola przypada Róży Luksemburg w walce przeciwko wojnie imperialistycznej. Już w 1907 roku na Kongresie w Sztutgarcie, a następnie na Kongresie w Bazylei w 1912 r. Róża Luksemburg całkowicie popiera stanowisko Lenina w sprawie wojny.

W 1914 roku Róża Luksemburg poświęca wszystkie swe siły walce przeciwko wojnie imperialistycznej, przeciwko haniebnej zdradzie socjaldemokracji, która głosowała za kredytami wojennymi dla rządu imperialistycznego. „Nie pokój klasowy, lecz wojna domowa — wróg znajduje się we własnym kraju” — głosi Róża Luksemburg. Do historii przeszło określenie przez nią skorumpowanej socjaldemokracji niemieckiej, jako „cuchnącego trupa”.

Róża Luksemburg, Karol Liebknecht, Julian Marchlewski, Klara Zetkin, Wilhelm Pieck i inni, tworzą nielegalną antyimperialistyczną organizację rewolucyjną „Związek Spartakusa”, który był załącznikiem Komunistycznej Partii Niemiec, utworzonej w grudniu 1918 roku.

„Ia prawie wojnę Róża Luksemburg przeżywa w więzieniu.

Ale Róża Luksemburg nie może znieść. Kieruje ona z więzienia walką przeciwko wojnie. Przesyła odezwy przeciwko podżegaczom wojennym i renegatom socjalizmu.

Róża Luksemburg nie traci kontaktu z krajem. Nie przerywa pracy w SDKP i L. W 1914 roku SDKP i L wydaje wspólną odezwę z PPS-Lewicą, piętnującą jawną zdradę PPS, która oddała się na usługi wywiadu państw centralnych.

Rewolucja Październikowa odbija się bojowym echem w krajach Europy — w listopadzie 1918 roku wybucha rewolucja w Niemczech. Przynosi ona wolność Róży Luksemburg i Karolowi Liebknechtowi. Wolnością cieszą się jednak nie długo. Tak jak kocha Różę Luksemburg proletariatu, tak nienawidzi jej burżuazja. Nienawidzą jej przede wszystkim zdrajcy, mianujący się socjalistami. Róża Luksemburg pada z rąk oprawców nasłanych przez tych, których określiła mianem „cuchnący trup”. Pada ona z rąk tych samych służalców imperializmu, których spadkobiercami są dzisiaj schumacherzy i titowcy, ofiarujący gorliwie swe usługi w dziele rozpetania nowej krwawej rzezi największemu zbrodniarstwu wojennemu — imperializmowi amerykańskiemu.

„Solidarność robotników całego świata — mówiła w 1914 r., kiedy szła nacjonalizmowi ogarnął Europę — jest dla mnie najświętszym na ziemi ideałem, jest ona mą gwiazdą przewodnią... lepiej stracić życie, niż stracić ideał”.

Bohaterską postawą Róży Luksemburg charakteryzuje jaskrawo wyzwanie, rzucone w twarz burżuazji i jej pacholkom socjaldemokratycznym w przededniu śmierci.

„O tepe sługusy! Porządek wasz jest zamkiem na lodzie. Fala rewolucyjna podniesie się wyżej i dźwiękiem trąb ogłosi — byłem, jestem i będę”.

Dziś, gdy w kraju naszym zatriumfowała idea Marksa, Engelsa, Lenina, Stalina, gdy złączeni wspólnością celów i więzami braterstwa duchowego ze Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej, budujemy we frontie narodowym wolną, socjalistyczną ojczyznę, gdy pod wodzą wielkiego nauczyciela międzynarodowego proletariatu, chorążego pokoju na świecie, towarzysza Stalina kroczymy w pierwszych szeregach bojowników o pokój — urzeczywistniamy wielką sprawę, za którą walczyła i oddała życie Róża Luksemburg. Dumni jesteśmy, że Polska zrodziła nieustraszonego orła, jakim była płomienna Róża.